

UCHWAŁA Nr 362/XXXV/2017
RADY MIEJSKIEJ W KŁOBUCKU
z dnia 30.10.2017r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Gospodarki
Komunalnej w Kłobucku**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875) w związku z art. 229 pkt 3 i art. 237 § 4 w zw. z art. 36 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257), po rozpatrzeniu skargi z dnia września 2017r. na Dyrektora Zarządu Dróg i Gospodarki Komunalnej w Kłobucku ozn. Nr RM.1511.07.2017

Rada Miejska w Kłobucku
uchwala, co następuje:

§ 1

Uznaje się skargę na Dyrektora Zarządu Dróg i Gospodarki Komunalnej w Kłobucku za bezzasadną.

§ 2

Uzasadnienie stanowi załącznik do uchwały.

§ 3

Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miejskiej w Kłobucku do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 4

Uchwałą wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCA
Rady Miejskiej w Kłobucku
Danuta Gostawska

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 1 września 2017 r. Pan Skarżący zarzucił Dyrektorowi Zarządu Dróg i Gospodarki Komunalnej w Kłobucku przekroczenie uprawnień poprzez naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz narażenie skarżącego na utratę zaufania publicznego poprzez podważenie wiarygodności skarżącego niezbędnej do wykonywania mandatu radnego i funkcji przewodniczącego Zarządu Osiedla nr 3 w Kłobucku.

W konkluzji Skarżący podkreślił, że w dwóch pismach z dnia 21 lutego 2017 r. udzielono skarżącemu informację, że obowiązek utrzymania w należyтым porządku, nakłady na remont, usuwanie szkód itp. spoczywają wyłącznie na użytkownikach wieczystych a nie na właścicielu tych gruntów. Skarżący podkreślił, że w tym zakresie istnieje sprzeczność pomiędzy twierdzeniem kierownika Wydziału Gospodarki Przestrzennej i Gospodarki Nieruchomościami a twierdzeniami Pana Dyrektora ZDiGK. Ponadto, na co zwrócił uwagę skarżący, Dyrektor zobowiązał się na piśmie do przekazania destruktu asfaltowego mieszkańcom, co łączy się koniecznością wydatkowania środków publicznych.

Odnosnie drugiego zarzutu skarżący podkreślił, że właśnie sprzeczność w treści obu pism Dyrektora ZDiGK oraz Kierownika Wydziału Gospodarki Przestrzennej i Gospodarki Nieruchomościami spowodowała, że niektóre osoby uznały przekazywane informację przez skarżącego za nieprawdziwe.

Po rozpatrzeniu zasadniczych argumentów skargi Komisja Rewizyjna uznała, że nie jest uzasadniona, z poniższych względów.

Tytułem wstępu, należy wskazać, że z samej skargi wynika że nie doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Skarżący wprost wskazuje, że Dyrektor zobowiązał się do przekazania destruktu asfaltowego mieszkańcom a nie że przekazał. Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z dnia 17 grudnia 2004 r (Dz.U. z 2017 r. poz. 1311) począwszy od art. 5 do art. 18c włącznie, precyzuje przypadki naruszenia finansów publicznych. Z redakcji przedmiotowych przepisów wynika, że do naruszenia dyscypliny finansów publicznych dochodzi gdy rzeczywiście doszło do niecelowego rozporządzenia majątkiem gminy czy też zaniechanie podjęcia określonych w tych przepisach działań (np.: audytu). Brak jest natomiast sytuacji objętej stanem faktycznym niniejszej sprawy tj. zobowiązania się Dyrektora ZDiGK do przekazania składnika majątkowego gminy na rzecz mieszkańców. Samo zobowiązanie się nie rodzi skutku przekazania określonego majątku. Jest to tylko deklaracja Dyrektora do powzięcia określonych czynności i to jeszcze pod warunkiem, jeżeli Zarząd Dróg będzie miał nadwyżki destruktu tj. uzależnione przekazanie zostało od zdarzenia przyszłego i niepewnego, które

nie wiadomo czy nastąpi.

Jeżeli nawet przyjąć, że doszło by do naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez przekazania destruktu asfaltowego mieszkańcom to i tak nie doszło by do naruszenia dyscypliny, a to z uwagi na treść art. 28 ustawy, który stanowi: „Nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy”. Biorąc pod uwagę znikomą ilość destruktu, która zostałaby przekazana na potrzeby jednej działki nie może być wątpliwości, że art. 28 ustawy miałby tutaj w całości zastosowanie.

Odnosnie drugiego zarzutu należy stwierdzić, że w żadnym przypadku nie doszło do narażenia skarżącego na utratę zaufania publicznego wobec społeczeństwa. Tę kwestię należy oceniać obiektywnie a nie subiektywnie. Oznacza to, że oceniając tę kwestię należy odpowiedzieć na pytanie czy obiektywnie istnienie w obrocie społecznym innego pisma o treści sprzecznej z treścią informacji ferowanych, ale nie wytworzonych przez skarżącego, może prowadzić do jego zniesławienia. Po pierwsze z treści pism Dyrektora ZDiGK nie sposób wywnioskować, że naraża on swoją treścią skarżącego na utratę zaufania. Jest to pismo skierowane do mieszkańca Kłobucka i stanowi reakcję na jego pismo. W żadnym miejscu nie ma nawet odniesienia do innego pisma czy też osoby skarżącego. To czy informacje podane w tym piśmie są prawidłowe czy też nie może dotyczyć Dyrektora ZDiGK a nie skarżącego. Jeżeli pismo zostało skierowane do jednej tylko osoby to nie można mówić, że naraża ono na utratę zaufania skarżącego (brak publicznego charakteru pomówienia).

Po drugie, aby w ogóle mówić o narażeniu kogokolwiek na utratę zaufania publicznego to należy najpierw stwierdzić, o co została ta osoba pomówiona i czy dopiero to pomówienie może spowodować skutek narażenia na utratę zaufania. W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał o co został pomówiony (o jakie postępowanie czy też właściwości), które mogłyby spowodować rzeczony skutek. Wydaje się, że może tutaj skarżącemu chodzi o jego dobre imię tzw. cześć zewnętrzną. Jednak pismo Dyrektora nie jest w ogóle zdadne do narażenia skarżącego na utratę zaufania. Brak w jest w nim bezpośrednich ani pośrednich odniesień do osoby skarżącego. Nie zostało ono upublicznione przez Kierownika Zarządu Dróg i zostało sporządzone w ślad za wnioskiem mieszkańca Kłobucka. Sprzeczność informacji w danej materii nie może narażać na utratę zaufania skarżącego, w szczególności gdy tą informację wytworzyła inna osoba niż skarżący. To od woli skarżącego zależy, która informację postanowi wykorzystać i nie zwalnia to skarżącego od bezrefleksyjnego posługiwania daną inoformacją. Jeżeli piastuje rolę radnego to powinien on również sam zweryfikować informację podaną przez inne osoby. Logicznie przecież wnioskując, jeżeli skarżący podaje informację mieszkańcom zgodnie z pismem Urzędu to podanie przez mieszkańca, że Pan Dyrektor stwierdził inaczej powinno rodzić obowiązek poinformowania takiego

mieszkańca skąd skarżący ma tę informację. Inaczej można powiedzieć, że skarżący nie informując o źródle tej informacji wprowadza mieszkańca w błąd, że pochodzi ona od niego. Idąc tym tokiem sam skarżący tworzyłby stan, który nie jest zgodny z prawdą i sam siebie narażał na utratę zaufania w oczach społeczeństwa bowiem mieszkaniac bez tej informacji może mieć wrażenie, że informacja pochodzi od skarżącego, a tak nie jest. Informację tę wytworzył pracownik samorządowy Urzędu Miejskiego, a nie skarżący dlatego nie można mówić tutaj o narażeniu jego osoby na utratę zaufania, a co najwyżej na utratę zaufania wobec Dyrektora ZDiGK czy też pracownika Urzędu, który wytworzył tę informację w zależności od tego, które pismo uznamy za zgodne z rzeczywistością.

Mając na uwadze powyższe podjęto uchwałę jak w sentencji.

PRZEWODNICZĄCA
Rady Miejskiej w Głobucku
Danuta Gosińska